

Слово про похід Ігорів (скорочений стислий переказ)

Автор Невідомий

Як краще розповісти про похід Ігорів — за зразком давнього співця Бояна чи за вимогами сучасності? Ігор Святославович укріпив ум силою, а серце вигострив мужністю й повів свої хоробрі полки на землю Половецьку за землю Руську.

Ігор чекає свого брата Всеволода. А в того вже бистрі коні осідлані стоять під Курськом, воїни вправні, шукають собі честі, а князю — слави.

Глянув Ігор на світле сонце, а воно тьмою закрилося. Сказав князь воїнам: "Браття і дружино! Краще полягти в бою, ніж потрапити в полон. Хочу списа переломити край поля Половецького, хочу голову зложити або напиться шоломом із Дону!"

Було затемнення сонця, птахи кричали, звірі ричали. Половці, побачивши Ігореве військо, побігли до Дону. Зранку в п'ятницю перемогла Ігорева дружина, забрала багатство — і золото, й дорогі тканини, й одяг. Усім тим мостили болото, щоб проїхати далі.

Другого дня рано криваві зорі встали, чорні хмари з моря йдуть, хочуть закрити чотири сонця на ріці Каялі біля Дону великого. О Руська земле, уже за горою еси!

З ранку до вечора гримить бій, летять стріли, тріщать списи. Чорна земля кістками засіяна і кров'ю полита. Буй-тур Всеволод стоїть в обороні. Падають його стяги. Ігореві жаль брата, завертає він свої полки на поміч. Три дні билися, і впали стяги Ігореві. "Тут пир докінчили хоробрі русичі: сватів напоїли і самі полягли за землю Руську". Навіть трави й дерева нахилилися з жалощів.

Припинилися походи князів на половців, розпочалися сварки, усобиці, а вороги тим часом на Руську землю прийшли з перемогами.

Горе розлилося по Руській землі. У цей час князь Ігор пересів із сідла золотого у сідло невольниче.

А Святослав у Києві в цей час побачив поганий сон. І сказали йому бояри, що полягло хоробре Ігореве військо, загинув Всеволод, а самого Ігоря взято в полон.

Сказав тоді великий князь Святослав золоте слово, зі слізьми змішане, про те, що рано брати виступили проти половців, собі слави шукаючи. Далі він згадує всіх колишніх князів і жалкує, що мало дбали вони про рідну землю, більше про свою славу та багатство.

На Дунаї плаче Ярославна, хоче зозулею полетіти до свого князя Ігоря, утерти йому криваві рани. Вона звертається до вітра, щоб не метав стріли на князеву дружину, до Дніпра й сонця, щоб допомагали їй ладіві.

Ігор у полоні не спить, думає про втечу. Овлур дістав йому коня, і мчить Ігор сірим вовком до Дінця. Йому допомагають і трави, і птахи, і звірі. Половецькі князі Гзак і Кончак не наздогнали його. Повертається Ігор на Руську землю, яка радісно його

зустрічає: на небі ясно світить сонце, скрізь лунають пісні дівчат, навіть на далекому Дунаї. Під радісне вітання Ігор прибуває до Києва.

Коментарі та пояснення до твору:

Давньоруська пам'ятка невідомого автора "Слово..." є перлиною критського ліро-епосу. У ній чітко прослідковується ідея єдності руських земель, засуджується егоїзм руських князів, їхні міжусобиці, розбрат, які призвели до поразки Ігоревого війська. Разом із тим автор захоплюється силою й мужністю князів, які готові полягти за землю Руську, підтримати її честь. Вражає не лише патріотизм автора, а і його висока поетична майстерність та ліризм.